

Sygn. akt VI P 282/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Marcin Bik
Protokolant:	Iwona Wołyniec

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko M. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...)

o wynagrodzenie chorobowe

1. Zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda A. G. kwotę 1.818,52 zł (jeden tysiąc osiemset osiemnaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 10 października 2019 r. do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. Zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda A. G. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami, w wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. Wyrokowi w punkcie 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.818,52 zł (jeden tysiąc osiemset osiemnaście złotych pięćdziesiąt dwa grosze).

Sygn. akt VI P 282/21

UZASADNIENIE

W pozwie, wniesionym do tut. Sądu, powód A. G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. B. kwoty 1818,61 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy za okres od 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 10.10.2019 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami od tych kosztów. W uzasadnieniu pozwu, powód wskazał m.in., że pozwany odmówił wypłaty wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy, powołując się na przeprowadzone kontrole prawidłowości zwolnień lekarskich. Powód kwestionował fakt przeprowadzenia tych kontroli, a nadto

powołał prawomocny wyrok karny skazujący pozwanego za wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. i z art. 283 § 1 pkt 1 k.p. (pozew 1 – 3v).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 10.11.2019 r., sygn. akt VI Np 48/21 uwzględniono w całości żądanie pozwu (nakaz zapłaty k. 25).

Sprzeciwem pozwany M. B. zaskarżył ww. nakaz zapłaty w całości i wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany kwestionował roszczenie powoda co do zasady i co do wysokości. Pozwany wskazywał, że przeprowadzenie kontroli miało miejsce i wykazało nieprawidłowość korzystania przez powoda ze zwolnienia lekarskiego (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 30 – 34).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Dnia 20.02.2019 r. A. G. zawarł z M. B., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...), umowę o pracę na stanowisku elektryka w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem 2250 zł. Dniem rozpoczęcia pracy był 20.02.2019 r. Dnia 28.02.2019 r. A. G. zawarł z M. B. porozumienie zmieniające warunki pracy i płacy, zgodnie z którym A. G. miał wykonywać pracę na stanowisku kierownika robót elektrycznych za wynagrodzeniem zasadniczym 5650 zł. Nowe warunki miały obowiązywać od 01.03.2019 r. do 31.05.2019 r.

Fakty bezsporne, a nadto: umowa o pracę /k. 7/, porozumienie z 28.02.2019 r. /k. 8/, wydruk z (...) /k. 6/

Dnia 29.08.2019 r. A. G. złożył M. B. pisemne oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę z 20.02.2019 r. z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Fakty bezsporne, a nadto: wypowiedzenie /k. 9/

Od dnia 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r. A. G. pozostawał niezdolny do pracy, zgodnie z zaświadczeniami lekarskimi (...) z dni: 09.09.2019 r., 16.09.2019 r. i 18.09.2019 r. Niezdolność do pracy zaistniała w związku ze stwierdzoną skoliozą odcinka lędźwiowego kręgosłupa. Lekarz zalecił A. G. zapisanie się na rehabilitację i oszczędny tryb życia – unikanie dźwigania. Zalecenie lekarskie pozwalały A. G. na chodzenie.

Dowód: zaświadczenia (...) /k. 35 – 37/, przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z 15.03.2022 r., (...) (...) /k. 60 – 61, 61v/, przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 15.03.2022 r., (...) /k. 61 – 61v/, zeznania świadka K. Z. – protokół rozprawy z 10.05.2022 r., (...) /k. 75- 75v/

Dnia 13.09.2019 r. M. B. przeprowadził pierwszą kontrolę prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez A. G.. W tym celu udał się do jego mieszkania około godziny 12:30, nie zastał jednak nikogo. W tym czasie A. G. towarzyszył ciężarnej partnerce K. Z. w wizycie w Szpitalu (...) w W. na badaniach przedporodowych, przeprowadzonych od godz. 12:30 do 13:51. Termin porodu był wyznaczony na 15.09.2019 r., a już wcześniej K. Z. czuła się źle. Dnia 16.09.2019 r. K. Z. urodziła dziecko. Dnia 17.09.2019 r. M. B. przeprowadził drugą kontrolę prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez A. G.. W tym celu udał się do jego mieszkania około godziny 15:30, również nie zastał nikogo. W czasie kontroli A. G. udał się na wizytę u stomatologa w Lecznicy U. – S. przy ul. (...) w W., która była zaplanowana na godzinę 15:30. Dnia 24.09.2019 r. o godz. 15:45 M. B. przeprowadził trzecią kontrolę prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez A. G.. Zastał wówczas A. G. wychodzącego z bloku z dzieckiem i z psem. A. G. odprowadzał dziecko na zajęcia taneczne a następnie miał udać się na wizytę do stomatologa w Lecznicy U. – S. przy ul. (...) w W., która była zaplanowana na godzinę 16:00. Wówczas M. B. zrobił zdjęcia A. G. wraz z dzieckiem i psem. Matką tego dziecka jest partnerka A. K. Z.. A. G. opiekuje się tym dzieckiem i wychowuje je wraz z dwójką dzieci, urodzonych z jego związku z K. Z..

Dowód: karta przedporodowego nadzoru ambulatoryjnego /k. 14 – 14v, 45 - 46/, zaświadczenia lekarskie /k. 15/, pismo (...) /k. 38 – 40/, protokoły kontroli 41 – 43/, porada ginekologiczno – położnicza /k. 47/, dokumentacja fotograficzna /k. 48 - 49/, wydruk wiadomości SMS /k. 50/, pismo Szpitala (...) /k. 83/, przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z 15.03.2022 r., 00:09:08 – 00:36:08, 00:54:34 – 00:58:08 /k. 60 – 61, 61v/, przesłuchanie

pozwanego - protokół rozprawy z 15.03.2022 r., 00:36:08 – 00:50:03 /k. 61 – 61v/, zeznania świadka K. Z. – protokół rozprawy z 10.05.2022 r., (...) /k. 75- 75v/

W dniach 20 – 21.09.2019 r. K. Z. na grupie (...) na portalu F. polecała A. G. do wykonywania prac związanych z drobnymi naprawami, instalacjami domowymi, bez ustalania konkretnych wizyt.

Dowód: wydruki z portalu F. /k. 71 – 72/, zeznania świadka K. Z. – protokół rozprawy z 10.05.2022 r., (...) /k. 75- 75v/

Pismem z 30.09.2019 r. M. B. poinformował A. G., że przeprowadził trzykrotnie kontrolę wykorzystywania zwolnień lekarskich: 13.09.2019 r. o godz. 12:30 – 13:00, 17.08.2019 r. o godz. 15:30 – 15:40 oraz 24.09.2019 r. o godz. 15:45 – 15:55, stwierdzając, że za każdym razem A. G. był nieobecny w domu, a dowodem tego są sporządzone protokoły. M. B. wezwał A. G. do szczegółowego wyjaśnienia swojej nieobecności na piśmie w ciągu 3 dni od daty otrzymania wezwania i zastrzegł, że brak odpowiedzi w tym terminie lub niewystarczające wyjaśnienia będą skutkować odmową wypłaty wynagrodzenia chorobowego. W przedsądowym wezwaniu do zapłaty A. G. wyjaśnił, że dnia 13.09.2019 r. wraz z partnerką byli na badaniach w Szpitalu (...), a dniach 17.09.2019 r. i 24.09.2019 r. A. G. odbył wizyty u stomatologa. W czasie korzystania ze zwolnienia lekarskiego A. G. zapisał się na rehabilitację kręgosłupa, ale nie korzystał z niej w tym czasie z powodu dolegliwości związanych z kolanem.

Fakty bezsporne, a nadto: pismo z 30.09.2019 r. /k. 10/, przesądowe wezwanie do zapłaty /k. 11 – 13/, przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z 15.03.2022 r., (...), (...) /k. 60 – 61, 61v/, przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 15.03.2022 r., (...) /k. 61 – 61v/, zeznania świadka K. Z. – protokół rozprawy z 10.05.2022 r., (...) /k. 75- 75v/

W czasie obowiązywania umowy o pracę z A. G., M. B. zatrudniał około 2 – 3 pracowników.

Dowód: przesłuchanie pozwanego - protokół rozprawy z 15.03.2022 r., (...) /k. 61 – 61v/

Zgłoszeniem skargi z 02.10.2019 r. A. G. zwrócił się do Okręgowego Inspektoratu Pracy w W. o interwencję w sprawie. W piśmie Okręgowego Inspektoratu Pracy z 16.01.2019 r. poinformowano A. G., że w wyniku dokonanych ustaleń kontrolnych stwierdzono na podstawie okazanych w trakcie kontroli dokumentów i oświadczeń osoby reprezentującej firmę, że w czasie od 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r. A. G. przebywał na absencji chorobowej. Stwierdzono, że do dnia zakończenia czynności kontrolnych pracodawca nie naliczył i nie wypłacił A. G. wynagrodzenia chorobowego za miesiąc wrzesień 2019 r. W związku z powyższym inspektor pracy złożył do pracodawcy wnioski w wystąpieniu o naliczenie A. G. na liście płac i wypłacenie wygradzenia chorobowego za wrzesień 2019 r.

Dowód: zawiadomienie /k. 16/, pismo z 04.11.2019 r. /k. 17 – 17v/, pismo z 16.01.2020 r. /k. 18 – 19/

Pismem z 13.01.2020 r. inspektor pracy zawiadomił A. G., że przesłał do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ wnioski o ukaranie M. B. za popełnienie wykroczeń z art. 282 § 1 k.p. i z art. 283 § 1 zd. 1 k.p. Wyrokiem nakazowy z 18.02.2020 r. sygn. akt IV W 187/20 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w W. obwinionego M. B. uznał za winnego tego, że: (I) od dnia 10.10.2019 r. do 13.01.2020 r. działając jako pracodawca M. B. VoltPol ul. (...) ZC m 4 w (...) -253, nie naliczył na liście płac i nie wypłacił A. G. wynagrodzenia chorobowego za czas choroby trwającej od 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r., tj. wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 w zw. z art. 92 § 1 pkt 1 k.p.; (II) w okresie czasu od 20.02.2019 r. do 13.03.2019 r. działając jako pracodawca M. B. VoltPol ul. (...) ZC m 4 w (...) -253 dopuszczał do pracy A. G. bez uzyskania przez niego wstępnych badań lekarskich o braku przeciwwskazań do pracy na zajmowanym stanowisku – elektryk, tj. wykroczenia z art. 283 § 2 pkt 1 w zw. z art. 229 § 1 i 4 k.p. i za powyższe na podstawie art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył M. B. łącznie karę grzywny w wysokości 1500 zł, zasądając przy tym od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Pismem z 30.12.2020 r. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w W. poinformowano M. B., że jego sprzeciw od ww. wyroku nakazowego został przyjęty, a sprawa była dalej prowadzona pod sygnaturą VIII W 1386/20. Od wyroku zaocznego wydanego w

tej sprawie dnia 27.07.2021 r. przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - Pragi Północ w W. apelację wniósł obwiniony M. B. do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie (sygn. akt VI Ka 1128/21).

Dowód: zawiadomienie z 13.01.2020 r. /k. 20 – 20v/, pismo z 21.02.2020 r. /k. 21 – 21 v/, wyrok nakazowy z 18.02.2020 r. /k. 22/, pismo z 20.08.2020 r. /k. 23 – 23v/, pismo SO Warszawa – Praga z 31.03.2022 r. /k. 68/

W ostatecznym przedsądowym wezwaniu do zapłaty pełnomocnik A. G. wezwał M. B. do zapłaty zaległego wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy w dnia 9 – 30 września 2019 r.

Fakty bezsporne, a nadto: ostateczne przesądowe wezwanie do zapłaty /k. 24/

M. B. nie wypłacił A. G. wynagrodzenia za okres niezdolności do pracy od 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r.

Fakty bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd orzekający ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodów ze źródeł osobowych (zeznań świadka, przesłuchania stron). Dowody z dokumentów nie budziły wątpliwości co do ich formy i treści. Nie były też kwestionowane przez strony. Odnośnie dowodów ze źródeł osobowych, to zostały one uznane za wiarygodne w całości. Zeznania świadka oraz przesłuchanie stron były zasadniczo zbieżne ze sobą, jak również z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie. W szczególności wersja, przedstawiona przez powoda co do powodów nieobecności w miejscu zamieszkania, pozostawała zbieżna z dokumentacją przesłaną przez placówki medyczne. Potwierdzały one fakt oraz czas wizyt powoda. Jako podmioty trzecie nie miały one interesu w rozstrzygnięciu sprawy, a zatem dowody z dokumentów przedłożonych przez nie miały kluczowe znaczenie dla przyjęcia prawdziwości przesłuchania powoda.

Pewne zaistniałe rozbieżności w relacjach przedstawianych przez osobowe źródła dowodowe mogą być wyjaśnione upływem czasu, naturalnie wpływającym na różnice w zapamiętywaniu poszczególnych zdarzeń przez różne osoby. Częściowa rozbieżność między relacją powoda i pozwanego dotyczy przebiegu kontroli korzystania ze zwolnienia lekarskiego, przeprowadzonej dnia 24.09.2019 r. Powód twierdził, że pozwany najpierw wszedł do bloku, zamieszkiwanego przez powoda. Pozwany wskazywał, że oczekiwał na powoda przed blokiem i tam dopiero go zastał. Te różnice nie miały jednak żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem strony zgodnie zeznawały, że 24.09.2019 r. doszło do ich osobistego spotkania, a powód wychodził z mieszkania wraz z dzieckiem i psem. I tylko te fakty są istotne z punktu widzenia kontroli prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego. Pozostałe różnice w relacjach osobowych źródeł osobowych, dotyczyły nie faktów ale opinii o tych faktach - dotyczących prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego przez powoda oraz przypuszczeń pozwanego co do tej kwestii. Nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem ocena prawidłowości korzystania ze zwolnienia lekarskiego należy do sfery oceny prawnej, zastrzeżonej dla Sądu.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd orzekający pominął dowód z dokumentacji dotyczącej diagnozy i skutków wizyt zgłoszonych w piśmie pozwanego datowanym na 29.03.2022 r. Dowód ten pozostawał nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Dla wydania rozstrzygnięcia znaczenie miały jedynie fakt odbycia się tych wizyt oraz czas, w którym się odbyły.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części i należało je uwzględnić.

Spór stron dotyczył przede wszystkim oceny postępowania powoda w czasie niezdolności do pracy w dniach 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r. Pozwany pracodawca, w następstwie przeprowadzonych kontroli stał na stanowisku, że powód nieprawidłowo korzystał z tego zwolnienia i odmówił mu wypłaty wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy.

Materialnoprawną podstawę żądania powoda stanowił art. 92 § 1 pkt 1 i § 2 k.p. Przesłanki zastosowania tych przepisów były częściowo niesporne (okres istnienia stosunku pracy między stronami), a częściowo były wykazane przez powoda (okres niezdolności do pracy z powodu choroby, wysokość wynagrodzeni uzyskiwanego przed okresem niezdolności u pracy).

Pozwany przeczył zasadności roszczenia powoda, powołując się na negatywną przesłankę wypłaty wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, odnoszącą się do utraty prawa do zasiłku chorobowego przez powoda z powodu wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia, bądź też gotowości do wykonywania pracy zarobkowej - art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2021 r., poz. 1133 t.j. z późn. zm. – dalej: „ustawa zasiłkowa”) w zw. z art. 92 § 3 pkt 1 k.p.

Zgodnie z ogólnym rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), wykazanie faktu wykorzystywania zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z jego celem obciążało pozwanego, jako wywodzącego z tego faktu skutki prawne. Temu ciężarowi pozwany nie zdołał sprostać, mimo przeprowadzenia kontroli prawidłowości korzystania ze zwolnienia od pracy przez powoda. Sąd orzekający uznał, że kontrole te rzeczywiście miały miejsce trzykrotnie w dniach 13.09.2019 r., 17.09.2019 r. i 24.09.2019 r., co potwierdzają protokoły kontroli sporządzone przez pozwanego, jak również częściowo przesłuchanie stron. W tym miejscu należy podkreślić, że pozwany był uprawniony do osobistego przeprowadzenia kontroli prawidłowości korzystania ze zwolnienia od pracy przez powoda. Nie zasługiwała na podzielenie argumentacja powoda, że uprawnienie takie przysługuje tylko płatnikowi składek, który zgłasza do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych. Norma art. 17 ust. 3 w zw. z art. 68 ust. 1 w zw. z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej i § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy oraz formalnej kontroli zaświadczeń lekarskich (Dz.U. z 1999 r., Nr 65, poz. 743) nie znajduje wprost zastosowania w przypadku wypłaty przez pracodawcę wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Po pierwsze, na gruncie ustawy zasiłkowej kryterium ilości zgłoszonych ubezpieczonych jest uzasadnione tym, że prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustalają oraz zasiłki te wypłacają płatnicy składek na ubezpieczenie chorobowe, którzy zgłaszają do ubezpieczenia chorobowego powyżej 20 ubezpieczonych (art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej). Cel takiego ograniczenia podmiotów uprawnionych do kontroli odpada na gruncie przepisów Kodeksu pracy, gdzie każdy pracodawca – niezależnie od liczby zatrudnianych pracowników – samodzielnie ustala uprawnienie i wysokość wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. Po drugie, przyjęcie, że pracodawca nie ma możliwości kontroli prawidłowości korzystania ze zwolnienia od pracy, pozbawiałoby całkowicie tego pracodawcę możliwości weryfikacji uprawnienia pracownika do uzyskania wynagrodzenia za czas niezdolności pracy. Pracodawca w takim przypadku nie mógłby się zwrócić do ZUS o przeprowadzenie stosownej kontroli, bowiem płatnicy nie są legitymowani do występowania do ZUS o ustalenie uprawnień do wynagrodzenia za czas niezdolności pracy (por. art. 63 ust. 2 ustawy zasiłkowej). To pociąga za sobą brak uprawnienia ZUS do przeprowadzania w tym zakresie kontroli w trybie art. 68 ust. 1 ustawy zasiłkowej.

W dalszej kolejności stwierdzić, trzeba że niezastanie pracownika w miejscu zamieszkania w czasie korzystania ze zwolnienia lekarskiego nie może automatycznie przesądzać o niewłaściwym korzystaniu z tego zwolnienia przez pracownika. Hipotezę art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej spełniać będzie taka aktywność pracownika, która jest powiązana z (1) wykonywaniem pracy zarobkowej lub (2) wykorzystywaniem zwolnienia od pracy w sposób niezgodny z celem tego zwolnienia. Te czynności mogą się wiązać z nieobecnością w miejscu zamieszkania, ale nie jest warunek konieczny.

Odnosnie pierwszej z dwóch ww. przesłanek, to nie mogła ona zaistnieć w sprawie. Przedłożone przez pozwanego wydruki komentarzy z portalu F. dowodzą jedynie tego, że partnerka powoda polecała na lokalnej grupie jego usługi związane z drobnymi naprawami, instalacjami domowymi. Ani powód osobiście ani jego partnerka nie prowadzili natomiast jakichkolwiek uzgodnień co do faktycznego wykonywania takich prac. Nie można przyjąć, że powód wyraził choćby gotowość do wykonywania takich czynności w czasie niezdolności do pracy.

Odnosnie drugiej z ww. przesłanek, to będzie ona spełniona jeżeli korzystający ze zwolnienia wykonuje czynności mogące przedłużyć okres niezdolności do pracy, a zatem sprzeciwiające się celowi zwolnienia, którym jest odzyskanie przez ubezpieczonego zdolności do pracy. W jej osiągnięciu przeszkodą może być zarówno wykonywanie pracy zarobkowej (co przesądził ustawodawca), jak i inne zachowania ubezpieczonego utrudniające proces leczenia i rekonwalescencję (por. wyrok SN z 9.05.2018 r., sygn. akt III UK 72/17, LEX nr 2497582). W czasie pierwszej kontroli powód towarzyszył partnerce w wizycie w szpitalu związanej z badaniami przedporodowymi. Biorąc pod uwagę dopuszczenie przemieszczania się przez powoda w czasie korzystania ze zwolnienia, jak również stan zaawansowanej ciąży jego partnerki (poród nastąpił trzy dni po wizycie), takie zachowanie powoda było jak najbardziej racjonalne i usprawiedliwione na gruncie art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. W czasie drugiej i trzeciej kontroli powód udawał się na wizytę do stomatologa, a nadto wyprowadzał psa i odprowadzał wychowywane dziecko na zajęcia taneczne. Wykorzystanie czasu zwolnienia do leczenia lub profilaktyki innych schorzeń niż to, które było przyczyną zwolnienia, zgodne jest z jego celem – tj. poprawą ogólnego stanu zdrowia pracownika, która ma prowadzić do odzyskania przezeń zdolności do pracy, o ile nie przeszkadza w leczeniu schorzenia będącego bezpośrednią przyczyną niezdolności do pracy. Natomiast załatwianie bieżących, drobnych spraw związanych z codziennym funkcjonowaniem rodziny (wyprowadzenie psa, odprowadzenie dziecka na zajęcia) pozostaje obojętne dla celu zwolnienia, tak długo jak pozostaje zgodne z zaleceniami lekarskimi i nie przeszkadza w odzyskaniu sprawności przez pracownika. Nie ulegało wątpliwości w realiach niniejszej sprawy, że takie czynności nie sprzeciwiały się zaleceniom lekarskim skierowanym do powoda, gdyż nie wiązały się z nadmiernym wysiłkiem, ani z dźwiganiem, co było zabronione przez lekarza. Nie przeszkadzały one zatem w leczeniu dolegliwości związanych z kręgosłupem, które odczuwał powód.

Podsumowując tę część rozważań, należało stwierdzić, że pozwany nie zdołał wykazać, by zostały spełnione jakiegokolwiek przesłanki pozbawienia powoda wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy. A zatem wynagrodzenie to istotnie należało się powodowi.

Wysokość należnego powodowi wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z powodu choroby została wyliczona na podstawie art. 92 § 2 k.p., a więc biorąc za podstawę obliczeń podstawę wymiaru zasiłku chorobowego, obliczoną zgodnie z art. 37 ust. 2 i 4 w zw. z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 1133 ze zm.), gdyż powód nie przepracował u pozwanego – płatnika składek 12 pełnych miesięcy przed powstaniem niezdolności do pracy z powodu choroby. Po odniesieniu do tej kwoty wskaźnika 80%, zgodnie z art. 92 § 1 pkt 1 k.p. otrzymano kwotę 3100 zł. Następnie obliczono przysługujące powodowi wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby na poziomie $(3100 \text{ zł} / 30 \times 22 = 2273,33 \text{ zł})$, uwzględniając okres niezdolności do pracy powoda, który trwał 22 dni (od 09.09.2019 r. do 30.09.2019 r.).

Od tej kwoty, na podstawie art. 481 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. należały się powodowi odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od dnia 10.10.2019 r. do dnia zapłaty. Wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, powinno być wypłacane w terminie określonym w art. 85 § 2 k.p.

Mając na względzie powyższe, jak również wysokość żądania głównego powoda (1818,61 zł) należało uwzględnić powództwo w zakresie żądania zasądzenia kwoty 1818,52 zł wraz z odsetkami, co uczyniono w pkt 1 wyroku. W pozostałym, nieznacznym zakresie - 9 gr, oddalono powództwo (pkt 2 wyroku).

O kosztach procesu orzeczono w pkt 3 wyroku, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., gdyż powód uległ tylko co do nieznaczącej części dochodzonego roszczenia głównego. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 675 zł (§ 2 pkt 3 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.). Od kosztów procesu zasądzone nadto odsetki zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.